

ATT VARA OLEVIK

JAG ÄR MITT UTE PÅ ETT FJÄLL när jag får livsavgörande information. Det är så här: jag är usel på schack. Och det har alltid varit obegripligt för mig. Jag som har lätt för både matte och grammatik och logistik, varför är jag så korkad när det kommer till schack?

**”Omfamna
sina
svagheter.
Glädjas
åt sitt
presens”**

Nå, ute på fjället träffar jag en man som emellanåt läser min krönika. Trevligt. Han säger: Olevik betyder ”presens” på estniska.

Jasså, gör det? säger jag. Jag gillar att det har med språk att göra, och tempus. Jag gillar tempus.

Snart tar vi leden åt olika håll, det dröjer tills det sjunker in i mig.

Jag är olevik. Jag är presens. Jag har aldrig lyckats förutse något i mitt liv, eller ens lyckats försöka förutse. Jag har inte förmågan att tänka framåt.

Därför har jag gjort många roliga jobb; kört runt i husbil på europavägarna och på flakmoppe i skärgården, bott med kaffebönder i Mexiko, liftat genom Chile. Jag har tänkt ”kul”, för nästan allt låter ju kul. När man tänker på det. Svårigheterna kommer sen, när man gör det.

Det är strategi jag saknar, inser jag mellan två ledkryss, kapacitet att tänka mer än ett drag framåt i schack.

Inte långt senare sitter jag i ett Cessna-plan från 1973 ovanför Hälsingland och undrar hur i hela världen jag hamnade där. Det skakar och om man öppnar fönstret kan man vinka mot jorden. Min mamma sitter bredvid mig, hon heter också Olevik och ser ut som om även hon undrar hur detta hände. Vi tänkte ju bara ”kul!”.

Min son sitter fram, Olevik han med. Och vid ratten intill honom sitter kapten, han heter Dunder. Vi skumpar över Ljusdal och Ljusnan och Järvsö, och så glider vi till slut fram mot vår släkts epicentrum, en Hälsingegård utanför Bollnäs, och Kapten Dunder svänger över gårdsplanen med en vinge pekande mot marken. En hel hög med Olevikar står och vinkar där nere och jag tänker att vi dör, vi dör, vi dör. Vi olevikar från luften kommer att landa på högen olevikar på marken. Men det gör vi inte. Vi åker tillbaka till flygfältet och landar mjukt och fint och en erfarenhet rikare.

Det ger just sånt: erfarenheter. Om man inte tänker innan.

Det må vara tveksamt som strategi, men om man nu saknar den formen av intelligens så får man försöka glädjas åt biverkningarna. Omfamna sina svagheter. Glädjas åt sitt presens.

Men det vore fint att fatta schack, det tycker jag.

Josefin Olevik

Josefin Olevik – som med detta inte alls menar att dra alla Olevikar över en kam. Måhända har vissa även fått imperfekt och futurum i sin arsenal.

